

Lynn!

Anke Kranendonk

Lynn!

Lemniscaat Rotterdam

Derde druk, 2017

© 2013 Anke Kranendonk

Omslag: Marc Suvaal, Lemniscaat

© Omslagbeeld: Anton Belovodchenko

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2013

ISBN 978 90 477 0531 4

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier, en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Knetterhard gooide ik de bal in het doel.

‘Yes!’ riep ik en ik maakte een vuist in de lucht.

Er werd niet eens gejuicht door de meisjes uit mijn team. Ze bleven stijf op hun plek staan.

De tegenpartij kreeg de bal. Ik onderschepte hem meteen.

‘Vrijlopen!’ riep ik tegen Natasja en Sjuul. ‘Oehoe! Niet zo suffen!’

Er was niemand aan wie ik de bal kon afspelen, terwijl Fenna dichterbij kwam en bijna tegen me op botste. Ik ontweek haar, dribbelde verder en scoorde opnieuw. De meisjes deden niks, ze stonden maar een beetje te dromen.

‘Kom op, meiden!’ riep ik. ‘Doe eens mee!’

Fenna kreeg weer de bal.

‘Dekken!’ riep ik.

‘Dekken, dekken, dekken,’ hoorde ik Natasja en Sjuul zeggen.

‘Ja, dekken. Sta daar niet zo te kwekken!’

Dan deed ik het zelf wel. Ik rende Zoë zowat omver, maar was te laat. Fenna liep recht op ons doel af en scoorde een tegendoelpunt.

‘Wat sta je daar nou?’ riep ik tegen Zoë. ‘Je moet haar dekken!’

‘Dekken, dekken, dekken,’ gonsde het door de zaal.

‘Doe niet zo kinderachtig!’

De juf floot. Woest draaide ik me om. Ik gooide mijn armen omhoog en riep: ‘Waarom fluit je nou weer?’

Het werd stil, iedereen bleef op zijn plaats staan, de juf keek me aan en ik denk dat ik rood werd tot aan mijn enkels.

‘Zég,’ zei de juf. ‘Wie denk je wel dat je bent?’

‘Ik?’

‘Ja, jij,’ zei de juf.

‘Nou, ik... Ik ben... Ik dacht... Sorry, juf.’

Niemand bewoog.

‘Je inzet is goed, maar je bent wel erg fanatiek. Iets rustiger aan doen meisje, probeer een beetje samen te spelen. En ik, ik bepaal de regels.’

We gingen verder. De bal was voor de tegenpartij, waar Fenna hem al snel te pakken had. Eigenlijk moest ik achter haar aan rennen, maar ik voelde me net een soort lappenpop vol schaamte die niet meer deed wat zijn hersenen wilden.

Fenna scoorde natuurlijk, de bal werd naar ons gespeeld. Natasja ving hem niet, dus deed ik het weer. Maar de fut was eruit, ik dribbelde naar het doel en gooide zo slap dat de keepster de bal makkelijk kon vangen.

De juf floot opnieuw, het spel was afgelopen.

‘Goed gespeeld, jongens,’ zei ze, terwijl we allemaal

meisjes waren. ‘En Linda, voortaan mag je wel weer iets harder lopen hoor. Als je maar niet “te” bent.’

Ik zuchtte. Hoe kon ik niet té zijn, maar toch harder lopen?

In de kleedkamer praatte niemand meer over de wedstrijd, de meisjes kletsten over slipjes en bh’s, over leggings of maillots, over de jongens uit de klas. Ik hoorde hen wel, maar ik praatte niet echt mee. Slipjes? Thuis trok ik gewoon een onderbroek aan, een witte met bloemetjes, of een blauwe met stippen.

Ik keek naar beneden. Eigenlijk had ik best een raar lijf, het was een soort stok. Andere meisjes hadden al borstjes, bij mij was er nog niks. Marjorie had al enorm dikke dingen. Ik moest er niet aan denken, de hele tijd met van die hobbelballen voor je uit.

Maar ja, misschien was dat wel gewoon. Gewoner dan de stok die ik was en die als een gek achter een bal aan rende, en gilde en raar danste als ze een doelpunt had gemaakt. Ik moest er maar eens mee ophouden.

Toen ik na school naar huis fietste, werd ik ineens aan mijn bagagedrager vastgehouden. Het was Fenna. Ze sprong bij me achterop, ging staan en trok zo hard aan de capuchon van mijn jas dat ik zowat stikte. Slingerend hield ik mezelf in evenwicht, en ik probeerde vaart te maken zodat ik in een rechte lijn kon rijden.

‘Joehoe!’ gilde ze keihard boven mijn hoofd. ‘Linda de pinda! Topscoorder van de Wijnrank! Linda de pindaaaaa!’

Eigenlijk schaamde ik me dood. Eigenlijk hoopte ik dat niemand het zou horen. Maar misschien toch wel.

In een lokaal op zolder hadden we handenarbeid, van een enge strenge juf. Als ze iets tegen ons zei, keek ze altijd over haar bril en trok haar wenkbrauwen omhoog. Op haar voorhoofd zaten witte schilfers. Iedere les deed ik mijn best om er niet naar te kijken. Al in de pauze nam ik het me voor: straks niet naar de schilfers van juf kijken! Gewoon heel hard je totempaal schuren!

De juf had een heel leuke man. Waarom trouw je, als je leuk bent, met een schilfermens? Daar kon ik de hele tijd over nadenken, terwijl ik aan het schuren was.

Voor de les kwam Kas naar me toe met een scheetzak in zijn hand.

‘Hé,’ zei hij. ‘Durf jij die op de stoel van de juf te leggen? Dan krijg je een zak snoep.’

Het leek me ontzettend grappig om de juf op die rubberen zak te zien vallen, waarbij de scheten onder haar billen vandaan werden geperst. Maar ze zou woedend worden!

‘Waar heb je dat snoep dan?’ vroeg ik. Hopelijk had hij niks, zodat ik ook geen ‘ja’ of ‘nee’ hoefde te zeggen.

‘In mijn kastje.’

‘Laat zien.’

‘Geloof je me niet?’

‘Nou...’ zei ik. Kas was een hippe jongen, hij droeg altijd de nieuwste spijkerbroeken en hij had nu al een prachtig winterjack aan, terwijl het nog herfst was. Bij hem thuis waren ze heel rijk, hij werd met dikke kakbakken van auto’s opgehaald en had heel vaak snoep bij zich. Maar hij kon ook ontzettend uit zijn nek kletsen.

‘Ah joh, dat durf je toch wel?’ zei hij terwijl hij me raar scheef aankeek.

‘Waarom doe je het zelf niet?’ vroeg ik en ik liep met hem naar zijn tafeltje in onze klas. Er lag inderdaad een grote zak snoep in. Hij legde de scheetzak op zijn tafel en drukte er met zijn hand op, de scheten schoten eruit.

‘Nou,’ zei hij. ‘Voor die hele zak.’

Ik moest het niet doen, maar die zak snoep zag er wel lekker uit. En ik zag het gezicht van de juf al voor me, knalrood en tachtig rimpels in haar voorhoofd. Ik moest het niet doen, ze zou ontploffen! En trouwens, ik was geen acht jaar meer. Nee, ik deed het niet.

‘Dat valt me van je tegen,’ zei Kas.

De twee Julia’s, Natas, Anneloes en Fenna kwamen bij ons staan. Een paar jongens riepen dat ik het moest doen. Ik haalde mijn neus op.

‘Doe het zelf!’ zei ik en ik liep weg.

Maar Kas kwam me achterna. ‘Joh, dat is toch lachen,’ zei hij. ‘Je krijgt die hele zak snoep, winegums en drop

door elkaar.' Hij keek er heel aardig bij, echt aardig. Misschien was hij veranderd in een goeie jongen, dat kon toch?

'Oké,' zei ik en ik vond mezelf ontzettend ongelooflijk enorm geweldig dapper.

Met de scheetzak achter mijn rug kwam ik het handenarbeidlokaal in en zag juf bij haar tafel staan. Mijn hart klopte als een gek. Ik moest opschieten, anders durfde ik het niet meer. Kas zat al op zijn plek, achter het houten draaiding. Hij knikte me toe: doen, doen!

Bij de juf stonden een paar kinderen om haar iets te vragen of te zeggen. Ik sloot achter in de rij aan en bleef wachten. Nu kon ik nog elk moment omdraaien en weglopen. Maar dan zou juf de scheetzak juist zien!

Kas knikte me vrolijk toe, de andere kinderen ook, ik zag de spanning op hun gezichten. Het zou wel lachen zijn als het lukte, we zouden allemaal dubbel liggen. Achteraf dan, na de les.

'Wat heb je daar op je rug?' hoorde ik de juf zeggen. De kinderen voor me waren verdwenen, de juf zat op haar stoel en keek me over haar brillenglazen aan. Van dichtbij waren de schilfers nog enger.

'Niks,' zei ik.

'Wat is er?' vroeg juf.

'Niks.'

Mijn hart klopte niet meer, het stond stil.

Waarom sta je hier dan?'

'Omdat, eh... Laat maar, het is niet meer nodig.'

De juf trok diepe rimpels. Ik draaide me om en hield snel de scheetzak voor mijn buik.

‘Pas maar op dat hij geen rare dingen doet,’ zei juf en ik voelde zelfs mijn achterhoofd knalrood worden.

Ik liep langs Kas, die raar naar me lachte, en gaf hem de scheetzak. Maar hij pakte hem niet aan.

‘Hou maar,’ zei hij.

Ik keek achterom, de juf loerde nog steeds naar me. Snel liep ik naar de prullenbak, gooide het ding erin en ging zitten aan de houten werktafel.

‘Wat deed je nou?’ vroeg Marjorie.

‘Niks,’ zei ik en ik pakte de totempaal uit de grote doos op tafel.

Toen we na handenarbeid naar beneden gingen, liep ik naar Kas toe.

‘Geef nu maar vast het snoep,’ zei ik tegen hem.

‘Nee,’ zei hij.

‘Waarom niet?’

‘Lijkt me logisch, je hebt hem niet op haar stoel gelegd.’

Wat? Had ik mijn leven op het spel gezet en doodsangsten voor hem uitgestaan, en kreeg ik nu niet de beloning? Het liefst had ik hem met mijn vuist zo’n klap onder zijn kin gegeven dat zijn kop van zijn lijf was gevlogen, dwars door het raam. Maar dat was iets té.

Ik ging aan mijn tafeltje zitten, net als alle andere meisjes. Niemand zei nog iets over mijn heldendaad.

Sjeempie, wie dacht ik wel dat ik was? Een ontzettend uilskuiken! Dat was voortaan afgelopen!

‘Zullen we afspreken?’ vroeg Juultje aan het eind van de middag bij de kapstokken.

‘Is goed,’ zei ik. ‘Bij jou?’

‘Of bij jou?’

‘Doe maar bij jou,’ zei ik.

Buiten miezerde het. Ik trok mijn capuchon over mijn hoofd, pakte mijn fiets uit de stalling en liep naar het hek van het schoolplein. Juultje en ik wilden er tegelijk doorheen gaan. Dat ging niet.

‘Ga jij maar,’ zei ze.

‘Ga jij maar,’ zei ik.

Nee jij, nee jij, nee jij. En toen gingen we er weer tegelijk doorheen en wachtten we ook weer allebei. Na een poosje ging ik maar en kwam zij achter me aan.

Buiten het hek stond Flap Julia. Zo heette ze niet echt, maar zo noemden we haar omdat het anders zo verwarrend werd met de andere twee Julia’s uit de klas.

‘Wat gaan jullie doen?’ vroeg ze.

‘Naar mijn huis,’ zei Juultje. Zij was de kleinste van de drie Julia’s, dus werd zij Juultje genoemd.

‘Zal ik meegaan?’ vroeg Flap.

‘Best,’ antwoordde Juultje. ‘Toch?’ vroeg ze aan mij.

‘Ja hoor,’ zei ik. Maar ik wilde zeggen: NEE HOOR. Want ik wist dat Juultje dat ook liever wilde. Als we met zijn drieën waren, bungelde er altijd iemand achteraan. Dat kon je niet tegen Flap Julia zeggen, omdat ze door haar flaporen al een minderwaardigheidscomplex had. En omdat het onbeleefd was. Ik dacht erover om te zeggen dat ik dan maar een andere keer mee zou gaan, maar dat was ook debiel.

De twee Julia’s fietsten voorop, ik erachteraan. Met mijn hoofd voorovergebogen reed ik door de sluierringen, eigenlijk in mijn eentje, maar dan met elkaar.

Toen we vlak bij Juultjes huis waren, stond daar Sjuul op de stoep. Ze zwaaide naar ons en riep, wat we gingen doen.

‘Naar mijn huis!’ riep Juultje.

‘Dan ga ik mee!’ riep Sjuul, onze derde Julia.

O nee! dacht ik. Dat kan ik niet, met zijn vieren tegelijk zijn. Maar ik kon toch niet ineens omdraaien en hard wegfietsen?

Bij Juultjes huis stapten we af en liepen achter elkaar het nauwe gangetje tussen de huizen door. Onze fietsen zetten we tegen de heg van de burens. De drie Julia’s hadden gebloemde fietstassen en bloemetjes om hun stuur gewikkeld, ik had een rugzak.

Binnen gingen we aan de keukentafel zitten. Er was niemand thuis, geen broers, geen klein zusje, geen vader of moeder. Het was een koud, leeg huis. En dat was zo raar van mij: als thuis mijn moeder bij mijn vriendinnen

kwam zitten en aan iedereen vroeg hoe het op school was en hoe het met hun ouders ging en met hun broers en zussen en weet ik veel wat, vond ik dat heel stom. Hier was niemand en dat was toch niet fijn.

Soms voelde ik me net een gespleten haar. Of een dropmatje, dat je heel makkelijk uit elkaar kon trekken.

‘Oehoe!’ riep Sjuul ineens en ze wapperde met haar hand voor mijn gezicht. ‘Of je wat wil drinken. Sinas of perziksap? Wij doen sinas.’

‘Doe mij ook maar,’ antwoordde ik.

Juultje schonk drinken in en zocht in de kasten of er koekjes waren. Ik keek door het grote raam naar buiten, naar onze fietsen en de heg. Meer was er niet te zien.

‘Dit is eigenlijk heel slecht voor mijn beugel,’ zei Sjuul.

‘Ja,’ zei Flap.

‘Hoezo... ja? Jij hebt toch geen beugel?’ vroeg Sjuul.

‘Ik krijg er wel een.’

‘Wanneer dan?’

‘Volgende maand ergens.’

‘O,’ zuchtte Sjuul. ‘Gefeliciteerd alvast, de eerste maand is een ramp.’

‘Ik krijg er waarschijnlijk ook een,’ zei Juultje, die weer aan tafel kwam zitten en een gebloemd trommeltje openmaakte. Er zaten kleine stroopwafels in.

‘Jij? Waarom, je hebt al zulke rechte tanden.’

‘Omdat mijn bovenkaak nog niet volgroeid is, ik weet ook niet precies,’ zei Juultje een beetje verlegen.

‘En jij?’ vroeg Sjuul. Ineens keken drie Julia’s me aan.

‘Ik?’

‘Ja, die van jou staan echt scheef. En waarom deed je dat eigenlijk met die scheetzak? Je kon toch zo wel zien dat dat niet ging lukken?’

Alle meisjes knikten en staarden me aan.

Ik voelde me rood worden, eerst van de beugel en toen van die domme scheetzak. Vanmiddag keek Flap Juul nog heel vrolijk naar me, en nu deed ze alsof het achterlijk van me was.

‘Het was natuurlijk ook raar van Kas dat hij het jou liet doen. Waarom deed hij het niet zelf? Eigenlijk is hij een loser,’ zei Sjuul en ze nam een minuscuul hapje van het stroopwafeltje.

‘Ja, ja,’ knikten de Julia’s en ze namen een slok van hun sinas.

‘Ben jij nog op hem?’ vroeg Sjuul aan Flap Juul, die meteen knalrood werd.

‘Na, nee hoor,’ zei ze snel. ‘Ik vind hem toch maar niks.’

Pfff. Het gesprek was nu alweer op jongens, het ging niet meer over mij.

Ik keek naar de meisjes. Zouden zij weten wie ze eigenlijk waren? Dachten ze daar wel eens over na? Hoe konden ze dan zo snel over van alles praten?

‘Weet je dat ik al B heb?’ hoorde ik Sjuul zeggen. ‘En jij? Linda!’

Ik schrok op uit mijn gedachten. ‘C,’ zei ik snel. ‘En volgend jaar ga ik voor mijn D.’

De drie Julia’s proestten het uit van het lachen. Ze

sloegen met hun handen op de tafel, zo grappig vonden ze het dat ik al c had.

‘c!’ riep Sjuul en ik zag dat Flap Juul mee lachte en daarom Juultje ook.

‘Jij?’ vroeg Sjuul.

‘Ja, ik. Wat is daar mis mee?’

‘Wie denk je dat je bent, Brisjiet Bardoo of zo? Je hebt nog helemaal niks! Kom, we gaan naar boven.’

We liepen de smalle bruine trap op naar boven. De muur in het trapgat was paars en geribbeld, de andere kant was ook paars waardoor het extra krap leek. Juultje liep voorop, zij woonde hier tenslotte. Achter haar kwam Sjuul, dan Flap Juul en daarna ik.

Boven mij de naprater, de aanvoerder en de alles-goedvinder. En dan ik, het gespleten dropmatje dat achter de Julia’s aan liep. Die naast Sjuul en Juul op het bed plofte en meedeed. In de roze kamer, met bloemetjesbehang, kanten gordijnen voor de ramen en alleen maar roze krukjes, kastjes, planken, schemerlampjes. Ik vond er niks aan. Maar toch dacht ik: hield ik ook maar van roze, net als alle andere meisjes.

Juultje ging op haar bureaustoel zitten en pakte haar mobiel. ‘Zullen we op Insta?’

Sjuul veerde op het bed, waardoor Flap en ik mee veerden. Het was een lekker gevoel en ik ging meedoen. Net alsof we op de trampoline zaten.

‘Joeri!’ riep ze. ‘Hij heeft een selfie gepost. Zijn haar is geknipt, zegt hij. Ik zie er niks van.’

‘Ah,’ riepen de andere twee. ‘Laat zien.’ Ze hielden direct op met veren en keken naar Juultje. Ik bleef in het midden gewoon doorgaan.

‘Schattig,’ zei Sjuul. Ze pakte mijn pols. ‘Stop even met wiebelen. Joeri heeft zijn haar geknipt.’

‘Zullen we naar hem toe gaan?’ vroeg ik.

De Julia’s lieten zich achterover op bed vallen. Flap stootte haar hoofd tegen de muur en kwam meteen weer overeind. ‘Naar hem toe gaan!’ zei ze. Ze keek er zowat scheel bij.

‘Wat zal ik tegen hem zeggen?’ vroeg Juultje.

‘Dat het schattig staat en de groeten,’ zei ik.

De twee Julia’s wapperden met hun handen in de lucht. ‘De groeten!’

Sjuul was steeds net iets eerder met roepen en gillen en wiebelen en zich achterover laten vallen. Flap Juul deed haar precies na.

‘We krijgen de groeten terug!’ riep Juultje. ‘En ook van Kas, hij wil videobellen op WhatsApp.’

‘Kas!’ riep Sjuul. ‘Kas!’

‘Wat is Linda er weer lekker ingeluisd, hè,’ zei hij terwijl Juultje haar telefoon zo hield dat wij zijn rottige grijns ook konden zien.

‘Ja!’ gierde Sjuul.

‘Ja!’ gierde Flap en ze wapperden weer met hun handen in de lucht.

‘Je had haar gezicht moeten zien toen ze die zak snoep niet kreeg.’

‘Watte?’ vroeg ik.

Aan beide kanten van me werd het stil. Juultje drukte Kas gauw weg, ze was rood geworden. Ik keek naar links. Het oor van Flap Juul stak als een Pringle-chipje door haar steile haren. Ik keek naar rechts, Sjuul had haar dikke bos krullen over haar gezicht geslagen. Van haar ogen, neus en mond was niets meer te zien.

Het liefst was ik op dat moment gaan vrijlopen, had ik de bal gevangen en was heel hard gaan dribbelen om hem keihard in het doel te gooien.

Een bal had ik niet, dus deed ik het met woorden.

‘Oké,’ zei ik. ‘Ik ben erin geluisd, dat was goed stom van me. Maar ik vind jullie vakbissen.’

‘Vakbissen,’ zei Sjuul vanonder haar krullen.

‘Vakbissen?’ hoorde ik Pringle-chips naast me.

‘Vakbissen, wat zijn dat?’ vroeg Juultje.

Ik wist niet goed wat vakbissen waren, mijn broer had dat een keer gezegd over gillende meisjes die voor het stadhuis stonden. Hij vond ze vakbissen, bakvissen, of piskakken, ik weet het niet meer.

‘Zag Kas dat zij hier was?’ vroeg Sjuul vanonder haar krullen, wijzend naar mij.

‘Ik denk het niet,’ zei Juultje. ‘Laten we milkshakes gaan maken.’

De Julia’s sprongen overeind. ‘Milkshakes!’

In optocht liepen we naar beneden. We waren weer in de keuken, terwijl het voelde alsof ik nog in de slaapkamer was. Ik liep steeds een kamer achter! Doodmoe werd ik ervan. Het liefst wilde ik weg, even vrijlopen. Maar ik was er nog maar net. Toch moest ik het zeggen,

in één keer, als een bal die in het doel werd geschoten:

‘Ik ga.’

‘O,’ zei Sjuul.

‘O,’ zei Flap.

‘Wat jammer,’ zei Juultje. ‘Waarom?’

‘Ik ben allergisch voor milkshakes.’

‘Allergisch?!’

‘Nou, oké,’ zei Sjuul.

‘Oké,’ zei Flap.

‘Doei dan maar,’ zei Juultje. ‘Je komt er wel uit, hè?’

Ik pakte mijn rugzak en liep de gang uit, naar buiten. Door het raam zag ik de meisjes naar me kijken. Ik keerde mijn fiets en liep langzaam het pad af. Misschien zou Juultje me nog terugroepen om te zeggen: ‘Maar wij zouden samen spelen.’

Ze deed het niet. Dat ze haar mobiel weglegde was al meer dan genoeg.

Thuis stond mijn moeder in de keuken de boodschappen uit te pakken, ze legde alles op het aanrecht. Telkens als ze zich bukte, schoof haar bril een beetje naar beneden zodat ze die omhoog moest duwen als ze overeind kwam. Ik wilde zeggen dat ze iets aan die bril moest doen, maar ik deed het niet. Straks werd ze kattig, en daar had ik geen zin in.

Zonder me aan te kijken vroeg ze hoe het op school was geweest.

‘Goed,’ antwoordde ik.

‘Wat heb je gedaan?’

‘Niks,’ zei ik.

‘En daarna?’

‘Waarna?’

‘Na school.’

‘O, niks.’

‘Waar was je dan?’

‘Ik ging even met Julia mee. Mag ik mijn zakgeld?’

‘Waarvoor?’

‘Een milkshake.’

‘Een milkshake?’

‘Ja, een milkshake!’

‘Nu?’

‘Wanneer anders?’

‘Poe poe, doe even rustig.’

‘Ik ben rustig!’

‘Nou...’

‘Ja, als je zo doorgaat, wórd ik onrustig. Mag ik mijn zakgeld?’

‘Het is pas donderdag.’

‘Nou en!’

Mijn broer Johan kwam de kamer binnen en vroeg meteen wat er aan de hand was.

‘Ga jij je er even mee bemoeien!’ zei ik.

‘Wat mankeert jou?’ vroeg die lange slungel met zijn puist midden op zijn wang.

‘Niks, helemaal niks. Ik heb gewoon zin in een milkshake, is dat zo raar?’

‘Tamelijk.’ Hij liep langs me heen de keuken in en wilde de chips pakken die mijn moeder net op het aanrecht had gelegd. ‘Afblijven,’ zei ze en ze greep zijn pols.

‘Goeie genade,’ zuchtte Johan. ‘Vrouwen...’

‘Doe niet zo debiel!’ riep ik. Elke keer als een van mijn broers of mijn vader een neusvleugel optrok en minachtend ‘Vrouwen...’ zei, dan kon ik ze wel... Dan kon ik ze wel slaan, wat ik nooit deed, dus dacht ik heel hard: júllie zijn dom, júllie zijn dom en júllie stinken.

‘Krijg ik nu mijn zakgeld?’ vroeg ik.

‘Nee,’ antwoordde mijn moeder. ‘Het is nog geen zaterdag.’

Ik gooide mijn hoofd in mijn nek en zuchtte. Geen en-

kele ouder was zo streng en precies met geld als mijn moeder. De meeste kinderen kregen zakgeld via de bank en hadden een eigen pasje. Ik niet. Ik kreeg op zaterdag mijn zakgeld, dat werd bijgehouden in een zakgeldboekje.

Eigenlijk begreep ik best waarom ik anders was dan de anderen. Niemand kwam uit zo'n sukkelig gezin als ik.

'En trouwens, met dit weer een milkshake drinken...'

'Nou en!' Ik draaide me om en stampte de gang in. De kamerdeur sloeg ik achter me dicht. Hij ging weer open, mijn broer kwam me achterna.

'Hé zussie,' zei hij. 'Gaat het?'

'NEE!'

'Wat kost zo'n milkshake?'

'Weet ik het. Een euro, of zo.'

'Hier.'

Hij haalde iets uit zijn broekzak en gaf het aan mij. Het was twee euro.

'Hoe kom je daaraan?' vroeg ik. Maar ik wist het wel, Johan verdiende geld met pizza's bezorgen op een scooter. Als hij daarvan terugkwam, hing zijn haar altijd vettig over zijn oren. Heel lelijk.

'Ik geef het zaterdag terug.'

'Hoef niet.' Hij liep me voorbij en sprong de trap op. Het stinken viel eigenlijk best mee.

Ik reed naar de snackbar. Het was opgehouden met regenen, er lagen kleine plasjes op straat. Sjeempie, wat had ik me aangesteld om een milkshake. Alsof ik dood zou gaan als ik niet ogenblikkelijk een beker gesmolten

ijs naar binnen zou werken. Had ik er eigenlijk wel zin in? Zo'n koude plens in mijn buik. Misschien moest ik het geld teruggeven aan Johan, maar dan zou hij vragen waarom ik zo'n TOESTAND moest maken om die milkshake.

Wat een gedoe, ik leek zelf wel geshaket. Ik kon het geld in mijn zak laten zitten en het pas zaterdag teruggeven, op mijn zakgelddag. Maar dan was het eigenlijk allemaal nog meer voor niks geweest.

Ineens zag ik Joeri lopen op de stoep. Ik remde en sprong van mijn fiets.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg ik.

‘Ik loop,’ antwoordde hij.

‘Weet je,’ zei ik. ‘Dat zag ik.’

‘Goed gezien. Wat ga jij doen?’

‘Ik ging een milkshake halen, maar misschien ook niet. Maar ik denk het wel.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik er zin in had, maar toen weer niet en nu weet ik het niet meer.’

Joeri lachte. ‘Goed plan,’ zei hij. ‘Het is bloedheet.’ En hij blies ontzettend hard tegen zijn voorhoofd.

Samen liepen we naar de snackbar. We gingen naar binnen en ik bestelde een vanille milkshake met twee rietjes. Bij een hoog tafeltje dronken we hem samen op. Allebei zogen we aan een rietje, met onze hoofden tegen elkaar.

‘Je was op Insta,’ zei ik tussen twee slokken door. Het